

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 13C/17/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818203033
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marianna Hašková
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2021:3818203033.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudkyňou Mgr. Mariannou Haškovou v spore žalobcu: O. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., H. O. č. XXXX/XX, právne zastúpeného Mgr. Petrou Hrubovou, advokátkou so sídlom Ilava, Mierové námestie 93, proti žalovanému: Slovenská republika v zastúpení Ministerstvo spravodlivosti SR, IČO: 00 166 073, so sídlom Bratislava, Račianska č. 71, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. Súd konanie v časti o nároku o náhradu škody vo výške ušlej mzdy **z a s t a v u j e**.
- II. Vo zvyšku súd žalobu žalobcu **z a m i e t a**.
- III. Žalovanému sa nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi **n e p r i z n a v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Prievidza dňa 29.06.2018 domáhal proti žalovanému priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy v sume 10350,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil žalobca tým, že rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 13.02.2015 sp. zn. 3T/148/2014 v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín zo dňa 15.12.2015 sp. zn. 2To/59/2015 bol oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Prievidza sp. zn. 1Pv523/14/3307 zo dňa 21.10.2014 z dôvodu, že nebolo preukázané, že žalobca spáchal skutok, za ktorý bol obžalovaný. Do väzby bol žalobca vzatý uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 0TP/50/2014 zo dňa 13.07.2014. Podanú sťažnosť Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 23Tpo/49/ zo dňa 28.07.2014 zamietol. Na základe uvedených skutočností bolo zasiahnuté do súkromného a rodinného života žalobcu tým, že bol odlúčený od družky a maloletej dcéry. V čase vzatia do väzby bol žalobca podľa jeho vyjadrenia zamestnaný ako robotník u R. L. BS H., A.: XX XXX XXX s mesačným príjmom 750,-eur v čistom. Po vzatí do väzby dcéra spolu s družkou ostala bez príjmu. Na základe uvedených skutočností adresoval žiadosť zo dňa 19.04.2017 na Ministerstvo spravodlivosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na čo mu žalovaná listom zo dňa 11.10.2017 oznámila, že nárok na náhradu škody mu nevznikol, nakoľko si väzbu zavinil sám svojim predchádzajúcim životom. Podľa názoru žalobcu nie je možné vziať nikoho do väzby s odôvodnením, ako to uviedla žalovaná vo svojej odpovedi.

2. Žalovaný sa k návrhu vyjadril, že zákon č. 514/2003 Z. z. umožňuje priznať náhradu škody titulom rozhodnutia o väzbe za naplnenia podmienok uvedených v § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. a za súčasného nenaplnenia predpokladu uvedeného v § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., teda iba za predpokladu, že si osoba, t. j. žalobca nezavinila väzobné stíhanie vlastným konaním, príp. opomenutím konania. Pre posudzovanie, či si osoba väzbu zavinila sama, sú významné skutočnosti, ktoré viedli k vzatiu obvineného do väzby, ako i samotný dôvod väzby. Zavinenie obvineného na vzatí do väzby v zmysle citovaného ustanovenia zákona potom znamená, že jeho zavinené konanie

bolo dôvodom na podanie a vyhovieť návrhu na jeho vzatie do väzby (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 3038/2006). Časové hľadisko zavineného konania, ktoré viedlo k vzatiu do väzby, nie je rozhodujúce, t. j. mohlo k nemu dôjsť pred skutkom, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie, alebo aj po skutku, pred vznesením obvinenia alebo po vznesení obvinenia. Žalovaná má za to, že k väzobnému stíhaniu došlo výlučne zavinením žalobcu. Žalobca bol 3x priestupkovo riešený, 8x súdne trestaný za majetkovú trestnú činnosť a v čase vzatia do väzby bolo voči nemu vedené ďalšie trestné stíhanie v štádiu po podaní obžaloby za majetkovú trestnú činnosť. Existovala dôvodná obava, že žalobca pri ponechaní na slobode bude opätovne páchať majetkovú trestnú činnosť vzhľadom na jeho majetkové a sociálne pomery, žalobca nebol zamestnaný, bol bez stáleho príjmu a zároveň bol hráčom hazardných hier v herniach. Nakoľko v prípade žalobcu došlo podľa názoru žalovanej k naplneniu dôvodu podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy je vylúčené a samotná táto skutočnosť by mala viesť súd k zamietnutiu žalobného návrhu v celom rozsahu. Na podporu názoru o zavinení väzby predchádzajúcou trestnou minulosťou dávala žalovaná do pozornosti súdu rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, konkrétne rozhodnutie sp. zn. 5Co 161/2013 zo dňa 14.05.2014 a tiež sp. zn. 19Co 112/2012 zo dňa 17.07.2014. V zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. V zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. V zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Žalobca sa v žalobnom návrhu domáha náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 6.900,- eur, čo predstavuje sumu 50,-eur za deň väzby. V súvislosti s požadovanou náhradou nemajetkovej ujmy žalobca uviedol, že jeho vzatie do väzby mu zasiahlo do súkromného a rodinného života, pričom bol odlúčený od družky a maloletej dcéry. I keď si žalobca uplatnil peňažnú náhradu za nemajetkovú ujmu, z ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva subsidiarita peňažnej kompenzácie nemajetkovej ujmy, ku ktorej má prísť až v tom prípade, ak nepostačuje žiadna iná forma zadosťučinenia. Žalobca však v žalobe nevysvetlil, prečo v jeho prípade nie je postačujúce samotné konštatovanie porušenia práva, a teda že nie je dostatočným zadosťučinením. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá značnú mieru zásahu do osobnosti fyzickej osoby, pričom výšku nemajetkovej ujmy je oprávnený ustáliť výlučne súd a to s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy ako aj vzhľadom na okolnosti, za ktorých k zásahu do osobnostnej sféry osoby došlo, pričom však nie je možné priznávať neprimerané sumy. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy je súd limitovaný ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý stanovuje hornú hranicu priznávania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch s odkazom na výšku odškodnenia upravenú v zákone č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodenými násilnými trestnými činmi. Podľa tohto zákona (§ 5), ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiat násobku minimálnej mzdy. Poškodený trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania má nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy. Výška minimálnej mzdy v roku 2014, v ktorom bol žalobca vzatý do väzby, t. j. v roku, v ktorom malo dôjsť k tvrdenému zásahu (k jeho vzatiu do väzby), bola podľa nariadenia vlády SR č. 321/2013 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2014 vo výške 352,-eur, pričom jej päťdesiat násobok predstavuje 19.000,-eur. Ide o maximálnu sumu, vo výške ktorej môže byť odškodnený poškodený ak bola trestným činom spôsobená smrť, pričom to nie je žalobcov prípad. Desaťnásobok minimálnej mzdy predstavuje sumu 3.520,-eur, pričom ide o maximálnu sumu, vo výške ktorej je možné odškodniť osobu, ktorá bola poškodená trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania, pričom opätovne takto poškodenou osobou nie je žalobca. Žalobcom nárokovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 6.900,-eur je nepochybne neprimerane vysoká. Nie je možné náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobca domáha postaviť na roveň odškodneniu, alebo dokonca priznať viac, ako odškodnenie na ktoré má nárok obeť znásilnenia alebo sexuálneho násillia. Finančná kompenzácia má zmierniť spôsobenú nemajetkovú ujmu, avšak nie je možné priznávať neprimerane vysoké sumy, priznanie ktorých by mohlo bagatelizovať odškodňovanie zásahov do iných základných práv ako sú vyššie uvedená ujma na živote alebo ujma na zdraví. Uvedenú argumentáciu žalovanej je možné podporiť aj rozhodovacou činnosťou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý je poslednou inštanciou, na ktorú je možné sa obrátiť

po vyčerpaní všetkých vnútroštátnych opravných prostriedkov, a ktorý priznáva nepomerne nižšie sumy ako žiada žalobca a to za závažnejšie zásahy štátu ako je tomu v prípade žalobcu. Dokonca ani samotná existencia rozhodnutia o väzbe neznamena automatický nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ale je nevyhnutné nielen tvrdiť, ale najmä preukázať negatívny dopad rozhodnutia o väzbe, jeho vplyv, následky na žalobcu vo všetkých oblastiach pôsobenia tak ako sú uvedené v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Na základe uvedeného teda žalobcu okrem bremena tvrdenia zaťažuje aj dôkazné bremeno, pričom žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že jeho vzatím do väzby prišlo k ním uvádzanej ujme. Navyše žalovaná musí spochybníť aj faktickú možnosť preukázania vzniku nemajetkovej ujmy žalobcom v dôsledku vykonanej väzby a to vzhľadom na skutočnosť, že žalobca je osobou, ktorá sa aj v tomto momente nachádza v ÚVTOS a ÚVV Ilava. Čo sa týka náhrady škody za ušlú mzdu vo výške 3.450,-eur čo má predstavovať čistú mzdu žalobcu vo výške 750,-eur mesačne za obdobie väzby, žalobca predložil v úmysle preukázať svoj nárok fotokópiu pracovnej zmluvy uzavretú dňa 01.03.2011 a potvrdenie o výške príjmov. Pracovná zmluva podľa tvrdenia žalovanej neobsahuje údaj o výške mesačnej mzdy žalobcu, a teda z nej nevyplýva, že by bol mesačný čistý príjem žalobcu 750,-eur. Z potvrdenia takisto nie je zrejmé, kto mal potvrdenie vystaviť, keďže v ňom absentuje meno a priezvisko pracovníka mzdovej učtárne a navyše v potvrdení je v rozpore s pracovnou zmluvou uvedené, že žalobca je zamestnaný od 23.05.2011. Naopak ako vyplýva z uznesenia o vzatí žalobcu do väzby, žalobca bol v čase vzatia do väzby nezamestnaný. Podľa zápisnice z výsluchu obvineného mal byť posledným zamestnávateľom Alusolid Handlová a nie R. L. - BS_H. a jeho čistým mesačným príjmom bola suma 62,-eur a nie suma 750,-eur ako to tvrdí žalobca. Správnosť týchto informácií potvrdil sám žalobca svojim podpisom na zápisnici o výsluchu obvineného.

3. Súd vo veci rozhodol medzitýmnym rozsudkom zo dňa 20.12.2018 č. k. 13C/17/2018-77 tak, že určil, že nárok žalobcu je čo do základu o náhradu škody a nemajetkovej ujmy daný. Zároveň rozhodol o nároku žalobcu na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

4. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 23.12.2019 č. k. 16Co/20/2019-116 medzitýmnym rozsudkom súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil a vo výroku II. zrušil. Zároveň rozhodol, že priznáva žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Na dovolanie žalovaného zo dňa 19.03.2020 Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 30.11.2020 č. k. 8Cdo/134/2020-164, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.01.2021 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.12.2019 sp. zn. 16Co/20/2019 a rozsudok Okresného súdu Prievidza zo dňa 20.12.2018 č. k. 13C/17/2018-77 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Prievidza na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že postupom tak súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu došlo k naplneniu vady vyplývajúcej z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pričom táto vada spočíva v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí nižšej inštancie. V odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie (ako i odvolacieho súdu) absentuje podľa názoru dovolacieho súdu jasné a jednoznačné vysvetlenie, ako v danej veci posúdil všetky podstatné skutkové tvrdenia strán a vyhodnotil vykonané dôkazy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky vykonané dôkazy v ich vzájomnej súvislosti vo vzťahu jednak k záverom, že si žalobca nezavinil väzbu sám (t. j. súd sa riadne nevysporiadal s námietkou žalovanej, týkajúcou sa naplnenia negatívnej podmienky v zmysle § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.), ako aj, že mu vznikol nárok na náhradu majetkovej škody v podobe ušlej mzdy za obdobie výkonu väzby, hoci žalovaná počas celého konania namietala (a predložila aj dôkazy), ktoré boli v rozpore s tvrdením žalobcu, že pred vzatím do väzby bol riadne zamestnaný u zamestnávateľa L. - BS H. s čistým mesačným príjmom 750 eur a z toho vyplývajúceho právneho záveru o danosti nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe. Súd prvej inštancie síce konštatoval, že žalobca si väzbu nezavinil sám, avšak iba s poukazom na to, že uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia v spojení s rozhodnutiami súdov o vzatí žalobcu do väzby, boli (vzhľadom na neskorší výsledok trestného konania - oslobodenie žalobcu spod obžaloby) nezákonnými rozhodnutiami. Vôbec sa však nezaoberal (pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe) negatívnymi podmienkami pre priznanie tohto nároku, t. j. okolnosťami vylučujúcimi jeho priznanie, upravenými v § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z., hoci na ich existenciu žalovaná počas celého konania poukazovala. Iba strohé (všeobecné) tvrdenie súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia o tom, že „neobstojí tvrdenie žalovanej, že nárok nebol daný, pretože žalobca bol 3 krát priestupkovo riešený, 8 krát súdne trestaný za majetkovú trestnú činnosť a v čase vzatia do väzby bolo voči nemu vedené ďalšie trestné stíhanie v štádiu po podaní obžaloby za majetkovú trestnú činnosť, a teda, že si väzbu zavinil

sám“, nemožno považovať za riadne odôvodnenie a vysporiadanie sa námietkou žalovanej o naplnení/nenaplnení existencie dôvodu na nepriznanie nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe podľa § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.. Ustanovenie § 8 ods. 5 zákona o zodpovednosti za škodu vychádzajúc z logického a systematického výkladu je prvým predpokladom vzniku nároku, nakoľko je kumulatívnou podmienkou súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne (§ 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z. z.) to znamená, že nárok na náhradu škody nevznikne ani v prípade danosti niektorého z pozitívnych predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe ustanovených v § 8 ods. 5 citovaného zákona. Rovnako nepreskúmateľným bol i záver súdu, že žalobcovi prináleží nárok na náhradu majetkovej škody v podobe ušlej mzdy (rovnako iba s odkazom na nezákonné rozhodnutie o väzbe), keď sa súd vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal námietkami žalovanej, že takýto nárok žalobcovi vzniknúť nemohol, keďže tento v rozhodujúcom čase zamestnaný nebol. Inak povedané, súd vo svojom rozhodnutí náležite nevysvetlil, ako sa v tomto smere vysporiadal s obranou žalovanej, že takýto nárok nemohol žalobcovi vzniknúť (z dôvodu jeho nezamestnanosti), resp. nevysvetlil, prečo považoval v tomto smere za preukázané tvrdenia žalobcu. Súd tak neodstránil tieto rozpory v tvrdeniach sporových strán, hoci išlo o skutkové okolnosti, ktoré boli pre meritórne posúdenie žalobného nároku (jeho samotnú existenciu) významné, či dokonca rozhodujúce. V rozhodnutí súdu prvej inštancie preto absentuje posúdenie a vysvetlenie otázky samotného vzniku (existencie) nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, keď iba samotná nezákonnosť tohto rozhodnutia na priznanie tohto nároku nepostačovala. Ani odvolací súd sa následne v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s týmito otázkami, ani pre vec podstatnými odvolacími námietkami a argumentmi žalovanej vo vzťahu k dokazovaniu, jeho vyhodnoteniu a samotnému právnemu posúdeniu otázky vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe a tým taktiež neodstránil nedostatky odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd iba vo všeobecnosti (a teda nepostačujúco) konštatoval správnosť záverov súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1, 2 CSP), avšak bez toho, aby reagoval na podstatnú odvolaciu argumentáciu žalovanej. V tomto smere potom neobstojí jeho tvrdenie, že skutočnosti namietané žalovanou bude možné zohľadniť až pri (ďalšom) rozhodovaní o samotnej výške náhrady škody, keď v spore bolo podstatným najskôr vyriešenie, či bol vôbec nárok na náhradu škody daný (a v tomto smere znela i argumentácia žalovanej). Zároveň poukázal na predchádzajúcu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu o otázke „či predchádzajúce právoplatné odsúdenie za úmyselný trestný čin rovnakej povahy, ako je trestný čin, z ktorého je osoba, o ktorej väzbe sa rozhodovalo, obvinená, (treba) považovať za naplnenie ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zavinení väzby žalobcom (ak z uznesenia o vzatí do väzby vyplýva, že práve táto skutočnosť bola rozhodujúca pre vzatie osoby do väzby)“. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veciach sp. zn. 2Cdo/154/2019, sp. zn. 5Cdo/40/2019 a sp. zn. 1Cdo/68/2020.

6. Žalobca na pojednávaní dňa 18.06.2021 zobral svoju žalobu v časti o náhradu škody na strate na zárobku (o zaplatenie 3450,- eur) späť a žiadal konanie v tejto časti zastaviť. Žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby žalobcom na pojednávaní dňa 18.06.2021 súhlasil.

7. Súd vykonal vo veci dokazovanie výsluchom žalobcu a oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to najmä: žalobou, plnomocenstvom, rozhodnutím Centra právnej pomoci zo dňa 13.12.2017, návrhom na vzatie do väzby OP Prievidza zo dňa 11.07.2014 č. k. 1Pv 523/14/3307-9, uznesením OS Prievidza zo dňa 13.07.2014 č. k. 0Tp/50/2014, uznesením KS v Trenčíne zo dňa 28.07.2014 č. k. 23Tpo/49/2014-35, rozsudkom OS Prievidza zo dňa 13.02.2015 č. k. 3T/148/2014-440, uznesením KS v Trenčíne zo dňa 15.12.2015 č. k. 2To/59/2015-455, žiadosťou žalobcu o prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaným zo dňa 18.04.2017, oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 11.10.2017, pracovnou zmluvou žalobcu zo dňa 01.03.2011, potvrdením o výške príjmov, potvrdením o prepustení z výkonu väzby zo dňa 24.11.2014, vyjadrením žalovaného zo dňa 28.06.2018, odpoveďou žalovaného na výzvu súdu zo dňa 09.07.2018, vyjadrením žalobcu k vyjadreniu žalovaného zo dňa 06.08.2018, žiadosťou o výsluch žalobcu zo dňa 29.11.2018, lustrácia žalobcu v ZVJS, zápisnicou z pojednávania zo dňa 06.12.2018, medzitimným rozsudkom OS Prievidza zo dňa 20.12.2018 č. k. 13C/17/2018-77, odvolaním žalovanej zo dňa 02.01.2019, vyjadrením žalobcu k odvolaniu žalovaného zo dňa 18.01.2019, urgenciou žalobcu zo dňa 21.11.2019, odpoveďou KS v Trenčíne zo dňa 25.11.2019 na urgenciu č. I. 106, rozsudkom KS v Trenčíne zo dňa 23.12.2019 č. k. 16Co/20/2019-116, lustráciou žalovaného v Sociálnej poisťovni č. I. 124, 127-128, ospravedlnením PZ žalobcu zo dňa 13.03.2020, žiadosťou žalovaného o zmenu termínu pojednávania, dovolaním žalovaného zo dňa 19.03.2020 č. I. 136-140, vyjadrením žalobcu k dovolaniu žalovaného zo dňa

11.05.2020 č. I. 147-151, uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2020 č. k. 8Cdo/134/2020-164, ospravedlnením PZ žalobcu zo dňa 11.06.2021, spisom OS Prievidza sp. zn. 3T/148/2014, spisom OS Prievidza 1T/102/2013 a z neho najmä obžaloba zo dňa 14.05.2013, rozsudkom OS Prievidza zo dňa 05.05.2014 č. k. 2T/15/2011-239, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.01.2016, odpisom z registra trestov žalobcu zo dňa 18.6.2021, hlásením zmien zo dňa 18.1.2021 a ďalšími listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a zistil nasledovný skutkový stav:

8. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 13.02.2015 sp. zn. 3T/148/2014 v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín zo dňa 15.12.2015 sp. zn. 2To/59/2015 bol žalobca oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Prievidza č. k. 1Pv523/14/3307 zo dňa 21.10.2014 z dôvodu, že nebolo preukázané, že žalobca spáchal skutok, za ktorý bol obžalovaný.

Do väzby bol v predmetnej trestnej veci žalobca vzatý uznesením Okresného súdu Prievidza sp. zn. 0TP/50/2014 zo dňa 13.07.2014. Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 28.07.2014 sp. zn. 23Tpo/49/2014 sťažnosť žalobcu zamietol. Výkon väzby u žalobcu začal dňa 10.07.2014 o 13.00 hod a väzba bola vykonávaná v Ústave na výkon väzby Ilava.

Z výkonu väzby bol žalobca prepustený dňa 24.11.2014 na základe príkazu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23Tos/164/2014 po tom, čo Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 19.11.2014 č. k. 23Tos/164/2014-413 zamietol sťažnosť prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 05.11.2014 sp. zn. 3T/148/2014.

Väzba trvala 138 dní. Na základe uvedených skutočností žalobca adresoval žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 19.04.2017 na Ministerstvo spravodlivosti SR. Žalovaná listom zo dňa 11.10.2017 oznámila žalobcovi, že nárok na náhradu škody mu nevznikol, nakoľko si väzbu zaviniel sám svojim predchádzajúcim životom.

9. Žalobca žalobou doručenou Okresnému súdu Prievidza dňa 29.06.2018 sa domáhal proti žalovanému priznania náhrady škody titulom ušlej mzdy vo výške 3450,- eur a nemajetkovej ujmy v sume 6900,- eur za zásah do môjho súkromného a rodinného života do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania.

10. Súd vo veci rozhodol medzitýmny rozsudkom zo dňa 20.12.2018 č. k. 13C/17/2018-77 tak, že určil, že nárok žalobcu je čo do základu o náhradu škody a nemajetkovej ujmy daný. Zároveň rozhodol o nároku žalobcu na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 23.12.2019 č. k. 16Co/20/2019-116 medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil a vo výroku II. zrušil. Zároveň rozhodol, že priznáva žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Na dovolanie žalovaného zo dňa 19.03.2020 Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 30.11.2020 č. k. 8Cdo/134/2020-164, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.01.2021 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.12.2019 sp. zn. 16Co/20/2019 a rozsudok Okresného súdu Prievidza zo dňa 20.12.2018 č. k. 13C/17/2018-77 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Prievidza na ďalšie konanie.

11. Keďže žalobca na pojednávaní dňa 18.06.2021 zobral svoju žalobu v časti o náhradu škody na strate na zárobku (o zaplatenie 3450,- eur) späť a žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby žalobcom na pojednávaní dňa 18.06.2021 súhlasil, súd konanie v tejto časti podľa § 145 a § 146 CSP zastavil.

12. Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/92 Zb. každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

13. Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/92 Zb. každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

14. Podľa článku 51 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/92 Zb. domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

15. Podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným

súdom; b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom, c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní; d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán; e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov; f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

16. Podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

17. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

18. Podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie, b) bol oslobodený spod obžaloby alebo c) vec bola postúpená inému orgánu.

19. Podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody nevznikne a) ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

20. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

21. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

22. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

23. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone osobitným predpisom (Občianskym zákonníkom).

24. Po zhodnotení vyššie uvedeného skutkového stavu v zmysle citovaných zákonných ustanovení dospel súd k právnemu názoru, že žaloba žalobcu je v zostávajúcej časti o priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 6900,- eur nedôvodná.

25. Zákon č. 514/2003 Z. z. upravuje i zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri jej výkone (§ 1 písm. a). Na účely tohto zákona výkonom verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb. Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom i za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, pri jej výkone rozhodnutím o väzbe.

26. Súd má za to, že vznik zodpovednosti žalovaného za spôsobenú škodu sa viaže na existenciu určitých skutočností alebo skutkových relácií, ktoré určuje zákon a súhrn ktorých tvorí zákonnú

zodpovednostnú skutkovú podstatu. Prvkami skutkovej podstaty, naplnenie ktorej má za následok vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím sú:

1. subjekt (orgán štátu),
2. predmet (nezákonným rozhodnutím porušený právny vzťah),
3. správanie subjektu (jeho rozhodnutie),
4. výsledok spočívajúci v škode,
5. príčinná súvislosť medzi správaním (rozhodnutím) a výsledkom (škodou) a
6. protiprávnosť - nezákonnosť.

27. Pre vznik tejto zodpovednosti musia byť splnené všetky zákonom vyžadované podmienky. Poškodený musí využiť možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť a musí ísť o rozhodnutie právoplatné, pretože len právoplatné rozhodnutie zakladá zodpovednosť. Až právoplatnosť rozhodnutia vylučuje možnosť jeho nápravy riadnym opravným prostriedkom a je definitívne a záväzná pre účastníkov aj orgány a vykonateľné. Čo sa týka naplnenia podmienok zodpovednosti, súd uvádza, že v danom prípade je splnená podmienka subjektu, t. j. orgánu štátu (súd), ktorý vydal rozhodnutie (uznesenie o vzatí do väzby), čím prejavil svoje oprávnenie a povinnosť rozhodovacieho charakteru, uplatňované pri ochrane porušených alebo ohrozených subjektívnych práv jednotlivcov, fyzických alebo právnických osôb. Uznesenie o vzatí do väzby vydané orgánom činným v trestnom konaní súdom spôsobili žalobcovi škodu spočívajúcu v zásahu do základných ľudských práv a slobôd, súkromného, rodinného a pracovného života. Príčinná súvislosť predstavuje podmienku, bez ktorej by následok vôbec nebol nastal (alebo nastal iným spôsobom), ak by nedošlo k prejavu vôle (konaniu či opomenutiu). Súd preto ako podstatné skúmal, či uznesenie o vzatí do väzby bolo nezákonné. Zákon v našom právnom poriadku pojem nezákonnosti rozhodnutia nedefinuje, preto je potrebné tento pojem vykladať vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu. Zákonnosť alebo nezákonnosť rozhodnutia je otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom a nie otázkou subjektívnych alebo objektívnych faktorov, ktoré viedli k porušeniu tohto súladu. Nezákonnosť je výlučne otázkou vzťahu rozhodnutia a zákona, a to otázkou nezhody medzi rozhodnutím a zákonom. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo 15/2009 zistenie nezákonnosti je vecou konkrétneho posúdenia okolností prípadu. Pri aplikácii sa treba pridrižovať toho, že ide o všeobecný a obsahovo aj rozsahovo pružný pojem. Zároveň treba rešpektovať aj skutočnosť, že tento pojem zákon osobitne neobmedzuje. Aj napriek tomu, že pojem nezákonné rozhodnutie nie je v zákone definovaný, je však možné konštatovať, že pod nezákonným rozhodnutím sa rozumie rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky, vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom.

28. Trestné stíhanie predstavuje kontinuálny proces zisťovania a overovania skutočností rozhodných pre posúdenie konania obvineného a ich hodnotenia z hľadiska trestnoprávných noriem. Ak sa samotné trestné stíhanie ukáže ako nedôvodné, platí tento záver pre všetky úkony a inštitúty, ktoré sa k trestnému stíhaniu viažu, vrátane výkonu väzby. Oslobodenie spod obžaloby, znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo, a vyšla tak najavo i nezákonnosť väzby.

29. Z ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že právo na náhradu škody a nemajetkovej ujmy nevznikne, ak si osoba väzbu zavinila sama. K vylúčeniu nároku na odškodnenie za väzbu pritom nestačí, že bol zákonný dôvod väzby alebo jej trvania, ale uvedené ustanovenie predpokladá určité konkrétne konanie obvineného, ktorým dal príčinu na vzatie (predĺženie) väzby (napr. pôsobenie na znalca, zastráňovanie svedkov, odstraňovanie dôkazov, pokus o útek).

30. Žalobca podanou žalobou predmetom súdneho konania po čiastočnom späťvzatí žaloby urobil nárok o zaplatenie nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s rozhodnutiami Okresného súdu Prievidza o väzbe v trestnom konaní, v ktorom bolo proti nemu vedené trestné stíhanie pre prečin krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 212 ods. 1 Trestného zákona.

31. Väzba je procesným opatrením, ktorého účelom je dočasne zaistiť osobu obvinenú z trestného činu pre potreby prebiehajúceho trestného konania obmedzením jej osobnej slobody. Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného

činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva, dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

32. Dovolací súd vo svojom rozhodnutí v predmetnej veci poukázal na predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť dovolacieho súdu o otázke „či predchádzajúce právoplatné odsúdenie za úmyselný trestný čin rovnakej povahy, ako je trestný čin, z ktorého je osoba, o ktorej väzbe sa rozhodovalo, obvinená, (treba) považovať za naplnenie ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zavinení väzby žalobcom (ak z uznesenia o vzatí do väzby vyplýva, že práve táto skutočnosť bola rozhodujúca pre vzatie osoby do väzby)“. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veciach sp. zn. 2Cdo/154/2019, sp. zn. 5Cdo/40/2019 a sp. zn. 1Cdo/68/2020. Súd sa preto pri rozhodovaní podrobne zaoberal (pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe) negatívnymi podmienkami pre priznanie tohto nároku, t. j. okolnosťami vylučujúcimi jeho priznanie, upravenými v § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. a dospel k záveru, že v danom prípade boli naplnené a žalobcoví právo na náhradu škody nevzniklo, nakoľko si väzbu zavinil sám.

33. V tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosti, ktoré boli dané v čase rozhodovania o väzbe žalobcu. Žalobca bol uznesením OS Prievidza zo dňa 13.07.2014 sp. zn. 0Tp/50/2014 vzatí do väzby podľa § 72 ods. 1 písm. a) TP z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) TP s tým, že väzba začala u žalobcu dňa 10.07.2014 o 13.00 hod. Súd rozhodnutie o väzbe odôvodnil tým, že poverený príslušník OR PZ Prievidza, OO PZ Handlová, uznesením č. ORP-841/HA-PD-2014 zo dňa 01.07.2014 začal trestné stíhanie pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a následne dňa 10.07.2014 vzniesol obvinenie F. a žalobcovi pre skutok, ktorý mali spáchať na tom skutkovom základe, že obvinení po predchádzajúcej dohode s treťou osobou dňa 01.07.2014 v nezistenom čase okolo 00,30 hod v P., na ulici Y., na garáži s popisným označením 3296 doposiaľ nezisteným spôsobom otvorili dvere, vošli do priestorov garáže, odkiaľ odcudzili motocykel enduro zn. Suzuki DR 600 bez evidenčného čísla, Y.: R tento odtlačili na panelovú cestu vedúcu k smetisku, kde ju následne odovzdali tretej osobe za 150,- eur, čím majiteľovi motocykla vznikla škoda odcudzením predmetného motocykla vo výške 500,- eur. Z vyšetrovacieho spisu vyplývalo, že sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože z ich konania vyplýva dôvodná obava, že budú pokračovať v páchaní trestnej činnosti, nakoľko ide o osoby viackrát súdne trestané so sklonom k páchaniu majetkovej trestnej činnosti. Žalobca v čase rozhodovania o väzbe bol od roku 1987 osemkrát súdne trestaný (naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 18.08.2010 č. k. 2T/41/2010-624 za prečin krádeže formou spolupáchateľstva a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 15 mesiacov. Z dozorového spisu tunajšej prokuratúry bolo zistené, že na žalobcu bola pod sp. zn. 2Pv 106/2012 dňa 16.05.2013 podaná obžaloba za prečin krádeže za skutok zo dňa 26.01.2012, prečin krádeže formou spolupáchateľstva za skutok zo dňa 26.05.2012 a prečin krádeže v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody za skutok zo dňa 05.02.2013 (konanie vedené na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 1T/102/2013). Z evidencie priestupkov vyplývalo, že žalobca má evidované 3 priestupky proti majetku, ktorých sa dopustil dňa 02.07.2011, v auguste 2012 a dňa 25.06.2013.

Sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vzatí do väzby odvolací súd- Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 28.07.2014 č. k. 23Tpo/49/2014-35 ako nedôvodnú zamietol.

Rozsudkom OS Prievidza zo dňa 13.02.2015 č. k. 3T/148/2014-440 bol žalobca oslobodený podľa § 285 písm. c) TP spod obžaloby pre prečin krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 212 ods. 1 TZ. Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 15.12.2015 č. k. 2To/59/2015-455 podľa § 319 TP odvolanie prokurátora zamietol, pretože nie je dôvodné. Žalobca bol z väzby prepustený dňa 24.11.2014. Žalobca bol vo väzbe 4 mesiace a 14 dní, t. j. celkom 138 dní.

Z odpisu z registra trestov žalobcu súd ďalej zistil, že v čase rozhodovania o väzbe bol žalobca neprávoplatne uznaný za vinného zo zločinu lúpeže na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 05.05.2014 č. k. 2T/15/2011-239, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 13.01.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.01.2016 sp. zn. 3To/83/14 s tým, že na základe tohto rozsudku bol žalobca odsúdený na trest odňatia slobody nepodmienečne na 5 rokov a 8 mesiacov. Z výkonu trestu bol dňa 18.01.2021 podmienenčne prepustený so skúšobnou dobou na 2 roky. Dôvodnú obavu, že žalobca v prípade ponechania na slobode bude opätovne páchať majetkovú trestnú činnosť vzhľadom súd aj v majetkových a sociálnych pomeroch žalobcu, žalobca bol nezamestnaný, bol bez stáleho príjmu a zároveň bol hráčom hazardných hier v herniach.

34. Zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon o zodpovednosti za škodu bližšie nedefinuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu, zistených z riadne vykonaného dokazovania, a na základe toho urobia právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. V okolnostiach prípadu žalobcu bolo z pohľadu súdu nepochybné, že zavinenie žalobcu na uvalení predmetnej väzby nemožno vidieť len v tom, že išlo o osobu predtým niekoľkokrát súdne trestanú pre obdobný trestný čin, pretože vzhľadom na jeho správanie v dobe vzatia do väzby existovali konkrétne okolnosti a skutočnosti objektívne odôvodňujúce existenciu dôvodnej obavy, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti obdobnej povahy. Najmä bol žalobca neprávoplatne uznaný za vinného zo zločinu lúpeže na základe rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 05.05.2014 č. k. 2T/15/2011-239, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 13.01.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.01.2016 sp. zn. 3To/83/14. Zo všetkých uvedených dôvodov mal súd za to, že žalobca svojim správaním v čase rozhodovania o väzbe a aj predchádzajúcim spôsobom života a správania sa, si zaviniť v uvedenej trestnej veci väzbu sám. T. j. súd dospel k záveru, že žalobcovi právo na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nevzniklo, keďže si väzbu zaviniť sám, tak ako to má na mysli ustanovenie § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. Vzhľadom na uvedené súd vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol.

35. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 257 ods.1 CSP. Súd úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, ktoré predstavujú rozsah jeho čistého úspechu v konaní 100% (v časti náhrady škody 3450,- eur konanie zastavené pre späťvzatie žaloby žalobcom a v časti nemajetkovej ujmy 6900,- eur súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol), a to z dôvodu hodného osobitného zreteľa. Súd videl dôvod osobitného zreteľa v samotnom osobitnom druhu konania spočívajúcom v zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Keďže bolo v konaní preukázané, že žalobca bol v rámci trestného konania, v ktorom bol nakoniec právoplatne oslobodený spod obžaloby, vo väzbe 138 dní a úspešný v konaní o priznanie náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu nebol len v dôsledku aplikácie § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., t. j. z dôvodu, že si väzbu zaviniť sám, nepovažoval súd za spravodlivé, aby žalobca znášal trovy tohto konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne v dvoch vyhotoveniach, prostredníctvom Okresného súdu Prievidza na Krajský súd v Trenčíne.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Exekučný poriadok). Ak ide o rozhodnutie vo veciach maloletých detí (rozhodnutia, ktorým bola upravená starostlivosť o maloleté dieťa, styk s maloletým dieťaťom alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému dieťaťu), môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia podľa § 370 a nasl. CMP.